

ontsteld door het kille nat, is hij gevallen en spartelt hij nu door de kamer.

Gelukkig, dat Piet hem te hulp komt; de jongen toch is reeds half bewusteloos en zou zeker verdronken zijn, zoo Piet hem niet spoedig had gevonden.

Zoo goed als hij kan, trekt Piet den kleinen drenkeling op de been en zeult hem voort. Hem dragen, dat gaat niet, hij heeft moeite zelf voort te komen en bovendien, de drukke bezigheden van het laatste half uur hebben zijn krachten bijna uitgeput. Toch sukkelt hij voort naar de deur, door den gang tot aan de trap. Daar echter begeven hem de laatste krachten en met een schreeuw: »Moeder!» zakt hij tegen de treden der trap.

Jaap, die onderwijl wat tot bewustzijn is gekomen, begrijpt wel niet *welk* gevaar er is en *hoe* het ontstond, maar, dat hij in nood verkeert, beseft hij ten volle. Hij bewijst het door aanstonds te gillen: „Moe, moe, moe! Help! moe, help!” in één adem door, tot moeder van boven komt ijlen en hem bij den arm trekt.

„Waar is Piet? Zeg, waar is Piet? . . . Geef dan toch antwoord?”

Jaap is echter door den nieuwen schrik het beetje denkkraft, dat hij herkrege had, weer kwijt geraakt en huilend en kermend zegt hij met de dikke vuisten in de oogen: „k weet 't niet!”

Hevig ontsteld pakt moeder den schreeuwenden stumper op en zet hem na een paar groote stappen op den zolder, om even snel weer af te dalen, ten einde Piet te zoeken.

Gelukkig! Bij het afdalen van de onderste treden voelt ze het lichaam van den dapperen jongen, half in het water. Met een blijden schreeuw bukt ze zich en klemt het roerlooze lichaam met opgewonden teederheid tegen het hart, terwijl ze de trap opgaat. De tranen stroomen haar over de wangen, en heete kussen bedekken het koude gelaat, terwijl ze in zich zelf de plechtige gelofte aflegt, voortaan hare kinderen te zullen liefhebben niet alleen, maar met al hare kracht, die liefde te toonen en te bewijzen door de uiterste zorg voor hunne verpleging, hunne opvoeding. Ze beseft, dat een kostelijke schat diep in 't gemoed van haren oudsten jongen verborgen lag, alleen maar wachtend op de hand, die hem zoeken zou. En een rilling gaat haar over de leden, nu de vrees haar bekruipt, dat het wellicht te laat zal wezen, en haar heldhaftige, nobele jongen sterven zal.

In angstige spanning ontdoet ze zich van eenige kleedingstukken, die ze in een bundeltje samenrolt om ze zoo onder het hoofd van Piet te leggen. Daarna snelt ze naar het openstaande luik en met een wanhopige krachtsinspanning, gelukt het haar het luik, tegen den woesten wind in, dicht te trekken. Met een zucht van verlichting schuift ze den grendel in het gat en gaat dan zoeken in een hoek, waar oude prullen opgeborgen liggen. Daar, weet ze, ligt nog een stuk zeildoek van een oude fok van Molms schuitje. Snel heeft ze het afgekeurde ding van onder eenigen rommel weggehaald en na het stevig opgerold te hebben duwt ze het in 't gat, door het wegslaan der pannen ontstaan.